

Forslagsstillernes kommentar

Det fremgår, at justitsministeriet har den opfattelse, at til trods for, at spørgsmålet om isolation ved retsplejereformen i 1978 blev overladt til domstolenes afgørelse ved særlig kendelse i den udtrykkelige hensigt at begrænse isolationsanvendelsen og at mindske vilkårligheden, så kan varetægtsarrestanter fortsat holdes i isolation *på trods af domstolsafgørelse*, hvis det ikke skønnes »praktisk muligt« for kriminalforsorgen at ophæve isolationen!

Justitsministeriet tolker altså i virkeligheden lovbestemmelsen så bagvendt, at det altid står kriminalforsorgen frit for at anbringe de indsatte i isolation, men at det ikke står kriminalforsorgen frit for at anbringe dem i fællesskab. Domstolenes beføjelse gælder kun den ene vej, nemlig når domstolene beslutter sanktion – ikke når de siger nej til sanktion. Det er klart i strid med de udtrykte hensigter under folketingets behandling af retsplejereformen. Det ville svare til, at kriminalforsorgen forpligtes til at beholde folk indespærret, hvis de bliver dømt, men ikke til at løslade dem, hvis de bliver frikendt.

Forsvarerne i sagen gik videre til retten med en påstand om erstatning for uberettiget isolation. Københavns byrets afgørelse, juni

1981, konkluderer:

»Retten finder, at det er beklageligt, at *de bygningsmæssige forhold* i Københavns fængsler har været til hinder for, at en *afgørelse om ophævelse af isolation af en varetægtsarrestant kan effektueres*, men finder *ikke*, at der i det konkrete tilfælde, hvor arrestanten i løbet af få dage blev flyttet til en afdeling i fængslet med fællesskab, er grundlag for at antage, at det offentlige har pådraget sig et erstatningsansvar efter dansk rets almindelige erstatningsregler. *Da isolationen alene var begrundet i de pladsmæssige forhold i fængslet, finder retten ikke, at forholdet er omfattet af retsplejelovens § 1018 b*, og det fremsatte erstatningskrav må derfor afvises.«

Retten har altså i princippet godkendt justitsministeriets opfattelse, at rent praktiske (bygningsmæssige) forhold kan være gyldig grund til at isolationsanbringe folk, som domstolene har afvist at isolere. Dette taler stærkt for et totalforbud mod isolation, udformet som en *ret* til fællesskab som i nærværende forslag. Den kapacitetsudvidelse, som ministeren henviser til i sit svar, giver ingen garanti mod isolationer af denne art, for den er udtrykkeligt motiveret med afsøgningspuklen.